

Forfatter: Molbech, Christian Knud Frederik

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1853-03-02)

Citation: Molbech, Christian Knud Frederik: "BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1853-03-02)", i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusulanums Forlag, s. 57. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000018.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Rom. d. 2den Marts 1853.

Min kiære Fader!

— — Jeg har, saavel i mine to Breve til dig som i mine Breve til Greverne Criminil og C. Moltke anført det som et bestemt Vilkaar, uden hvis Indrømmelse jeg ikke kunde modtage det mig tilbudte Embede, at jeg i Sommer bliver fritaget for egentlige Forelæsninger og blot henviist til Sprogunderviisningen alene. Dette synes Du, efter dit Svar at dømme, kun at betragte som et Ønske, og Grev Criminil ligesaa; det er imidlertid mere, det er en *Conditio sine qua non*; og har man, uagtet mit udtrykkelig derom yttrede Forlangende, desuagtet afgjort min Ansættelse, med den Hensigt, at jeg, som Du skriver, d. 10—12te Mai skulde begynde en offentlig Forelæsning f. Ex. om Paludan Müller eller en anden enkelt, nyere Digter, har man havt Uret, og dette hverken kan eller vil jeg. I mit Brev til Grev Criminil nævner jeg det som en Muelighed, at jeg i Sommerens Løb vilde kunne udarbejde og foredrage en eller anden poetisk Monographi, men jeg siger udtrykkelig, at jeg ikke tør forpligte mig dertil, og derved bliver jeg.

For di det muligt af politiske Grunde, som Du synes at s. 58 antyde, kan være Regjeringen kiært, at Virksomheden ved Universitetet snarest mulig bliver fuldstændig, derfor kan jeg ikke, for min egen Skyld, uden ordentlig Forberedelse, og neppe istand til at tale blot taalelig Tydsk, staae op som Docent, og mindst hvor jeg maa gjøre Regning paa et Auditorium, der i det mindste i Begyndelsen er intet mindre end velsindet. Det første Indtryk er her, som overalt, af megen Betydning, og jeg kan og tør ikke udsætte mig for den berettigede Dom, man vil fælde over mig, hvis jeg om to Maaneder skal begynde en Forelæsning, der da naturligviis ikke kan blive Andet, end et ufuldstændigt og uordnet Aggregat af andenstedsfra hentede Meninger, istedetfor, hvad den burde være, en klar og bestemt Tankeskabning af mig selv. Hvad vil det desuden sige, at begynde en Virksomhed som Lærer i dansk eller nordisk Literaturhistorie med et enkelt, fra sin Fortid og Samtid løsrevet Literaturbillede? Min egen Kundskab er desværre i dette Øieblik Stykværk nok, men netop derfor er det mig om at gjøre strax fra Begyndelsen af at nøde mig selv til at samle og afrunde den, og jeg ønsker ingenlunde, at mine Tilhørere skulle faae en Forestilling om dens sande Beskaffenhed. Som sagt, jeg ønsker at begynde med Begyndelsen, og for at kunne det paa en forsvarlig Maade maa jeg have i det mindste et Fierdingaar at raade over efter min Hiemkomst. Du skriver, at Ministeren for Holsten synes at tage Sagen let; men det berettiger i al Fald ikke mig til at gjøre det. Skal jeg finde mig tilfreds i min Stilling, maa jeg vide med mig selv (og vel ogsaa tildeels høre af Andre), at det ikke er noget halvgjort Hastværksarbejde, jeg kommer frem med, og Andet vil en Forelæsning af mig, over hvilket som helst Emne af den danske Literatur, begyndt den 12te Mai, ikke kunne blive. Desuden — men, basta! Saaledes stiller Sagen sig for mig, og jeg maa, indtil jeg overbevises om, at jeg feiler, sige som Tage Balt i »Svend Dyrings Huus«: Jeg holder mig til Forliget i alle Dele. Og har man ansat mig, er det jo Tegn til, at man har indrømmet mit Forlangende. — —

Om alt dette maa jeg bede dig tale med Grev Criminil, hvis Du seer ham. Til Berlin ønskede jeg gjerne et Par Anbefalingsbreve; om Professor Grimm, som jeg i sin Tid har seet hos os i Kiøbenhavn, men som jo siden er bleven en »grimmig« Fiende af Danmark, vil modtage en Dansk i sit Huus, er vel ikke rimeligt. — Mit Hoved er iaften saa træt af denne, nu i fem Uger vedvarende, lumre, regnbringende, nervesvækkende s. 59 Temperatur, at jeg har ondt ved at faae dette Brev til Ende. Dog maa jeg endnu takke dig meget fra Magister Brøchner for din Interesse for ham, og jeg skulde vel allerede før have skrevet dig til, hvis han havde troet at kunne gaae ind paa dit Forslag. Men deels har han grundet Tvivl, om det er tilladt at forene noget egentlig Kongeligt Embede med det Smidske Legat, som jo nu er tilstaaet ham, deels — om dette ogsaa kunde lade sig gjøre — mener han at maatte behøve al sin Tid i det første Aar, da han allerede til Sommer vil holde filosofiske Forelæsninger ved Universitetet, og ønsker at disse skulle være af en saadan Beskaffenhed, at de kunne give ham Ret og Grund til efter et Aars Forløb at søge om at faae den temporaire Legat-Understøttelse ombyttet med en virkelig Ansættelse, foreløbig som surnumerair Lector ved Universitetet, en Ansættelse, hvortil tilvisse baade hans Kundskab, Flid og Charakter kunne berettigede ham. Det forekommer mig baade forunderligt og ubilligt af Skiebne, at imedens en ung Mand som han, der med usædvanlig Fasthed og Villieskraft i en Række af Aar har styret imod dette Maal og forlængesiden har fortient at naae det, endnu er fiernet derfra, Gud veed, for hvor lang Tid: kastes jeg, ved et lunefuldt Vindstød af den samme Skiebne derhen, hvor jeg aldrig har tænkt paa, og maaskee heller ikke fortient at komme i Havn. — Altsaa, endnu engang Tak, baade fra mig selv og ham, fordi Du ved denne Leilighed har erindret ham. — —

Rom forlader jeg dennegang uden Savn; thi deels har Klimatet i de sidste halvanden Maaned været saa afskyeligt som muligt, deels have mine Tanker i den Tid været saa optagne af mit eget Fremtidsliv, at jeg ligesaa gjerne kunde have været i Grenaa eller Ebeltoft, som her. Men saa optaget har jeg dog aldrig været af mig selv eller mit eget, at jeg ikke, saa ofte jeg fik Brev, med bevæget Sind har kunnet erkiende og føle din faderlige Omhu og trofaste Kiærlighed til din Søn. For den takker jeg dig af mit ganske Hierte og beder Gud, at han vil bevare os endnu længe, i Fred og aandeligt Samliv for hinanden. — —

Christian.